

Legendák a patikában

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

Gyógyszertár, majdnem a falu közepén, mégis eldugva, hisz egy díszes ház mögött bújik meg szerényen, az orvosi rendelővel teljes L alakzat kisebbik téglatestében. Nagy dolog a saját gyógyszertár errefelé, másoknak kilométereket kell utazni a távolsági busszal, hogy patikára leljenek.

Először járok errefelé, nincs receptem, az orvosom se itteni, úgyhogy inkább a kíváncsiság vezet. Elmúlt két óra, nyitva vannak, az idős asszonyok mégis kint toporognak az udvaron. Esik, még jó, hogy van egy kis beálló, így nem áznak agyon, de igazából nem lehet eldönteni, orvosra várnak, gyógyszerészre, vagy csak úgy otthagadtak ácsorogni, beszélgetni kicsit. Lépek az ajtó felé, egyszerre szisszennek fel, be ne menjek, odabent még pakolnak, meg ide amúgy se lehet csak úgy bemenni, sora van annak, egyesével léphet be mindenki, akinek pirula vagy kenőcs kell. –

Fekete nadálytő kenőcsért jött, mert képzeljem el, hogy két hónapja, a nagy árvízkor órá rádólt az egész szekrény

Tudja, itt nincs sorszám meg fehér vonal, mint a városban, odabent mindenki hallana mindent, az meg kinek jó? – fontoskodik az egyik szürke kabátos, hófehér hajú néni. A hangsúlyából rájövök, hogy a gyógyszertár itt afféle szentély, s miképp a paphoz se mennek gyónni kettessel vagy csoportosan, enél is szeretik – sőt talán igénylik is – a személyességet.

Míg várakozom, egy hóbertos sapkás, idős asszony érkezik rózsaszín paplankabátban. A műfogsort otthon felejtette, vagy nincs is neki, emiatt arcának két oldala befelé homorodik, a szája meg öszecsücsörödik, mint aki savanyú cukrot szopogat. Két perc se kell, már megtudom, hogy itt született, lassan nyolcvanéves, de a lábát is alig tette még ki a faluból. Pedig mehetett volna akár Pestre is – és a Pest nevet úgy ejti ki, mintha azt mondaná, az Óperencián túlra –, a párja is noszogatta, hogy menjenek el innét, de ő maradt. Gyerek nem született, nincs kiért utazni, nincs kit hazavárni, aztán meg mi van a világban, ami nincs ebben a kis

faluban, nagyobb házak, forgalmasabb utak, kevélyebb templomok talán. Jó neki itt, nem vágyik sehová. Most meg, hogy még gyógyszertár is nyitott pár éve, s orvos is rendel mindennap, még ha mindig más is, nincs miért buszra ülni.

Fekete nadálytő kenőcsért jött, oszt meg újabb információt a küszöb előtt, mert képzeljem el, hogy két hónapja, a nagy árvízkor, amikor az egész falut elöntötte az özönvízserű eső, órá ráesett előbb a tévé, aztán meg rádólt az egész szekrény, azóta is kenegetni kell a zúzódásokat. Nézem töpörödött, vékonyka kis testét, hihetetlennek tűnik, hogy egy ilyen test túlélje, ha ráomlik a fél szoba, csoda eshetett, már ha valóban megesett, és valóban úgy. Mert hát a tévé lehetett akár egy kicsi, hordozható, a szekrény meg alacsony, könnyű farostból összetákolta. De azt megtanultam már, hogy jobb ilyenkor az ilyen falusi igazságokat nem feszegetni. Bizonyára legendák is szövődnek majd a történetből, s erre a töpörödött, fura kalapos, paplankabátos asszonyra úgy emlékszik majd vissza az utókor, mint akit maga Szent Péter mentett meg a nagy árvíz idején, amikor rádólt az egész ház.